

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P.**, bývajúceho v S., proti žalovanému **R.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. V., advokátom so sídlom v Ž., **o zaplatenie 8 300,40 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 122/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2013 sp. zn. 8 Co 289/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina (v poradí tretím) rozsudkom z 15. februára 2013 č.k. 6 C 122/2006-303 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 8.292,79 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% zo sumy 8.292,79 Eur od 2. apríla 2006 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobu v časti o zaplatenie sumy 7,61 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 16,5% zo sumy 8.300,40 Eur od 19. júla 2002 do 1. apríla 2006, vo výške 16,5% zo sumy 7,61 Eur od 2. apríla 2006 do zaplatenia a vo výške 9,5% zo sumy 8.292,79 Eur od 2. apríla 2006 do zaplatenia zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Takto rozhodol, keď na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že na strane žalovaného došlo na úkor žalobcu k vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške rozdielu sumy 11 000 Eur pripísanej na účet P. – brata žalovaného 10. júla 2002 a sumy 120 000 Sk zaplatenej žalovaným titulom kúpnej ceny

predávajúcej D.. V ďalších podrobnostiach uviedol, že žalovaný majetkový prospech získal bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka) na tom skutkovom základe, že na základe vystaveného plnomocenstva uzatvoril za žalobcu v právnom postavení kupujúceho kúpnu zmluvu, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti špecifikované v článku 1 tejto zmluvy. Podľa článku 3 kúpnej zmluvy zmluvné strany stanovili kúpnu cenu dohodou 120 000 Sk. Napriek tomuto dojednaniu žalovaný oznámil žalobcovi inú výšku kúpnej ceny a táto bola žalobcovi poukázaná na bankový účet brata žalovaného. Konkrétne išlo o 11 000 Eur. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s právnymi závermi vyslovenými odvolacím súdom v uznesení z 31. mája 2012 sp. zn. 8 Co 277/2011 mal prvostupňový súd za to, že žalovaný mal reálnu možnosť s peniazmi nakladať. Súd prvého stupňa sumu zaplatenej kúpnej ceny 120 000 Sk dňa 10. júla 2002 prepočítal na menu euro kurzom Národnej banky Slovenska platným k uvedenému dňu, pričom rozdiel so sumou 11 000 Eur, ktorá bola tým istým dňom pripísaná na účet brata žalovaného P. vyčíslil na 8.292,79 Eur, na ktorú sumu zaviazal žalovaného. Pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania vychádzal z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a priznal žalobcovi úroky z omeškania 7% z priznanej sumy od 2. apríla 2006, keď za rozhodujúcu skutočnosť pre priznanie úrokov považoval doručenie žaloby žalovanému (1. apríla 2006). Rozhodnutie o trovách konania si súd prvého stupňa postupom podľa § 151 ods. 3 O.s.p. vyhradil na dobu po právoplatnosti veci samej.

Krajský súd v Žiline na odvolanie oboch účastníkov konania rozsudkom 28. októbra 2013 sp. zn. 8 Co 289/2013 rozsudok okresného súdu potvrdil s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. Potvrdenie rozsudku (§ 219 ods. 1 O.s.p.) zdôvodnil jeho vecnou správnosťou. V súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, poukázal na dôvody prvostupňového rozhodnutia a na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia pripojil ešte ďalšie dôvody, vypořiadal sa najmä s námietkami odvolateľa v odvolaní.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Žiadal rozsudky nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzal, že konanie je postihnuté inou

vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tieto námietky dovolateľa však smerovali proti predchádzajúcim rozhodnutiam odvolacieho súdu, konkrétne proti uzneseniu z 29. januára 2008 sp. zn. 8 Co 285/2007, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa z 8. júna 2007 č.k. 6 C 122/2006-59 a uzneseniu odvolacieho súdu z 27. mája 2012 sp. zn. 8 Co 277/2011, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa z 27. mája 2011 č.k. 6 C 122/2006-216. Zdôraznil, že odvolací súd predovšetkým v prvom svojom zrušujúcom uznesení prijal v podstate zásadné rozdielne právne a tiež skutkové závery na hodnotenie dôkazového stavu oproti prvostupňovému súdu. Prvostupňový súd pri svojej viazanosti právnym názorom súdu vyššieho stupňa si pri svojom ďalšom rozhodovaní právny názor odvolacieho súdu „osvojil“. Podľa názoru dovolateľa, keďže odvolací súd dospel k iným právnym názorom a záverom ako súd prvého stupňa, mal prvotne rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť, čím by mu bola zachovaná možnosť využitia dovolacieho dôvodu v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd v podstate týmto svojim postupom účastníkovi konania odňal možnosť konať pred súdom a uplatniť si jeho základné právo na spravodlivý proces. Súdu prvého stupňa pri svojom prvotnom rozhodovaní vo veci samej rozsudkom z 8. júna 2007 č.k. 6 C 122/2006-59 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že sa žalovaný skutočne obohatil a že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu z 29. januára 2008 sp. zn. 8 Co 285/2007 vyplýva právny záver o pasívnej legitimácii žalovaného, cez ktorý právny názor odvolacieho súdu sú rozsudky prvostupňového i odvolacieho súdu rozhodnutiami, ktoré spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Žalobcovi bol priznaný žalobou uplatnený nárok titulom bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Vykonaným dokazovaním, však nebolo preukázané, že by sa do výlučnej dispozície dostala akákoľvek časť žalobcom poukázaných finančných prostriedkov. Z toho potom možno urobiť záver, že v rozhodnutiach konajúcich súdov aplikované právne normy nemajú oporu v dokazovaní preukázanému skutkovému a právnemu stavu veci.

Žalobca sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný

prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalovaný napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona

bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Odňatie možnosti konať pred súdom mal odvolací súd (podľa názoru dovolateľa) spôsobiť svojimi prechádzajúcimi zrušujúcimi rozhodnutiami (z 29. januára 2008 sp. zn. 8 Co 285/2007 a z 27. mája 2012 sp. zn. 8 C 277/2011) a to prijatím rozdielných skutkových a právnych záverov na otázku jeho pasívnej legitímácie v danej veci a to bez toho, aby zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Takýmto postupom odvolacieho súdu mu bolo odňaté právo podať proti zmeňujúcemu rozhodnutiu dovolanie podľa § 238 ods. 1 O.s.p. V súvislosti s uvedeným dovolací súd poznamenáva, že žalovaný mohol uvedené námietky proti vyššie označeným zrušujúcim uzneseniam odvolacieho súdu uplatniť podaním dovolania v zákonom stanovenej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.).

Treba však zdôrazniť, že označené uznesenia odvolacieho súdu vytykali súdu prvého stupňa procesné pochybenia v konaní, keď niektoré skutkové a právne závery považoval za predčasné a nesprávne a usmernil súd prvého stupňa ako má procesne postupovať. Zároveň považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa (v poradí prvé) za nepresvedčivé a nezrozumiteľné.

Predmetom prieskumu v dovolacom konaní je však rozsudok Krajského súdu v Žiline z 28. októbra 2013 sp. zn. 13 Co 289/2013, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina z 15. februára 2013 č.k. 6 C 122/2006-303.

Súd prvého stupňa po doplnení dokazovania opakovane rozhodol. Žalobe čiastočne vyhovel a v dôvodoch svojho rozhodnutia v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. náležite vysvetlil svoje skutkové a právne závery. Odvolací súd v riadnom procesnom postupe odvolanie žalovaného prejednal a pri stotožnení sa so závermi súdu prvého stupňa jeho rozsudok potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa spochybňujúcu správnosť zistených skutkových záverov nižších súdov - možno uviesť len to, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samé osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová